

REFLEXE KURZU AUDIOCAFÉ – PODZIM 2023

Vypracoval: Jiří Petr (učo 519935)

Kurz Audiocafé jsem si po jarní zkušenosti s tímto předmětem zapsal na podzim znovu, což pravděpodobně samo o sobě vypovídá o tom, že si z něj dle mého názoru odnáším velmi užitečné postřehy pro zvukovou tvorbu. Oproti jarnímu semestru jsem však nyní kurz absolvoval s drobnou změnou, byl jsem totiž součástí dramaturgicko-produkčního týmu. Díky tomu jsem většinu dokumentů neslyšel v rámci poslechových večerů poprvé, ale měl jsem možnost druhého poslechu s určitým časovým odstupem. Tudíž jsem byl schopný porovnávat prvotní dojmy s těmi po druhém poslechu. Zároveň jsem si občas všiml i detailů, které jsem poprvé přeslechl apod. To určitě považuji za výhodu, díky které si z podzimního Audiocafé odnáším více.

Jednou z nejvíce obohacujících debat pro mne určitě byla debata s Alenou Blažejovskou po poslechu dokumentu *Muž, který sází stromy*. Oproti ostatním dokumentům, které jsem zatím slyšel, byl tento mnohem delšího formátu. Tím překvapující pro mne bylo, že patřil bezpochyby mezi ty nejlepší. A to napříč faktu, že samotná autorka v něm příliš nepromlouvá a dokument je postaven primárně na jednom člověku. Navíc, celkově dokument při poslechu působí klidným, pomalým dojmem, o to více obdivuju schopnost autorky jej zkompletovat v takto posluchačsky atraktivní formě. Debata samotná byla velmi přínosná zejména díky zkušenostem paní Blažejovské. Zajímavý je její naprostý perfekcionalismus a přemýšlení nad tvorbou, kdy je každý krok v tvorbě dokumentu naprosto promyšlený.

Druhou debatu a dokument, jež bych chtěl vypíchnout, je dílo *Strom storm* od Daniela Kupšovského. I zde jsme měli možnost čerpat od člověka, který u nás patří k těm nejlepším. Oproti Aleně Blažejovské jsem ale zase nabyl dojmu naprosto odlišného tvůrčího přístupu. Dokument *Strom storm* byl daleko dynamičtější a rychlejší, hrálo v něm roli mnohem více respondentů. Včetně autora samotného, neboť s ním téma rezonovalo. Odlišný byl i samotný postup tvorby, kdy se dle vlastních slov sám autor často rozhodoval mnohem impulzivněji, a to stylem „viděl jsem pána co kácí strom, vzal jsem mikrofon a točil jsem. Potkal jsem v ulici odborníka na dřeviny, druhý den jsem vzal diktafon a šel jsem za ním.“ Dynamičnost dokumentu pravděpodobně vychází i právě z tohoto přístupu. Velmi zajímavý je kontrast postupu a rozhodování autorů Daniela Kupšovského a Aleny Blažejovské, přičemž oba jsou ve tvorbě úspěšní. O to přínosnější je, že jsme se s nimi oběma mohli v jednom semestru setkat.

V poslední řadě chci zmínit postup tvorby dokumentu *Obnažení*. Postup mne zaujal kvůli neobvyklému stylu nahrávání v prostorech bazénových šaten a sprch, a zároveň kvůli zpětnému nahrávání vlastních, velmi osobních až intimních myšlenek autorů. Podobně jako u zmíněných tří dokumentů bych mohl pokračovat u každého jednoho, který jsme měli v letošním semestru možnost poslouchat. Nicméně nechci reflexi přehltnout konkrétními postřehy, zůstanu tedy u vypíchnutí výše zmíněných myšlenek.

Nakonec bych se ale ještě rád pozastavil u formátu celého předmětu Audiocafé. Většina předmětů v rámci našeho bakalářského studia nedává příliš prostoru nějaké kreativnější a osobitější tvorbě. V Audiocafé se sice člověk k takové vlastní tvorbě nedostane, nicméně zde máme jedinečnou příležitost setkat se s myšlením, které se ze zpravodajských, potažmo publicistických pravidel vyjímá. Dokonce se setkáváme s lidmi, jež mají opravdu co říci z vlastních zkušeností. Jejich poznatky jsou povětšinou velmi obohacující a nápadité. Ukazují nám, že neexistuje pouze jediná ucelená cesta, kterou se lze při tvorbě audio-dokumentu vydat. Naopak díky rozmanitosti dokumentů a jejich autorů vidíme, že pokud se zvukem v dokumentu chceme pracovat, máme na výběr z nespočtu přístupů k tvorbě. Předmět je tak skvělým doplněním například ke kurzu audio-dokument, kde naopak sami

dostaneme prostor vytvořit nějaké dílo, k čemuž nám odlišné poznatky a přístupy načerpané v Audiocafé bezpochyby zpřístupňují rozsáhlejší pracovní plochu.